

Anna Hägg, Slomarps sjukhem, Mjölby, som på måndag fyller 100 år. 4/8 1986

— Jag har beställt tårter och allt är klart till födelsedagen, säger Anna Hägg, som väntar många gratulanter.

Har den äran!

Hon är född i Mossen i Åsbo socken 1886, men enligt skolbetyget är Anna bara 99 år.

— Det berodde på skolläraren Stenström som skrev fel i skolbetyget, det var samma år som han gifte sig, berättar Anna. Hon är tvilling, men hennes tvillingsyster Teckla gick bort för ett 20-tal år sedan.

Själv är Anna vid god vigör och har ett otroligt minne. Hon har fått extra tjusiga lockar i sitt vitglänsande hår när Correspondenten skall komma på besök och ta en bild.

— När jag var 11 år flyttade jag till Stenkullen, men det är rivet nu, berättar 100-åringen. När hon skulle konfirmeras var det lång väg att gå till Åsbo kyrka. Så småningom flyttade hon till Boxholm där hon arbetade vid Boxholms bolag.

— Det var slitsamt. På våren fick jag röja, sedan kom potatissorteringen, sedan satte jag potatis, därefter fick jag räfsa efter slätterkarlarna och på hösten band vi säd för 12 öre i timmen, berättar Anna.

Av skräddare Johan Karlsson i Källeberg lärde sig Anna att sy, både västar och byxor.

— Min make tog med en väst och visade i BG:s, en herrbutik i brukssamhället,

där sade de att det var nog inte den förste västen hon sytt och det var ju ett gott betyg, säger Anna och drar på munnen.

När Annas far Oskar blev sjuk satt hon hemma hos honom och sydde 32 par byxor åt skräddare Karlsson. Han tog 1,50 per par för att sy ett par blåbyxor, men vad Anna fick har hon glömt.

— Jag har varit frisk den mesta tiden av mitt liv, men ett par gånger har jag fått lunginflammation. Nu har jag bara lite ont i en häl och en axel, men synen är lite dålig också, säger Anna och bjuder på eftermiddagskaffe.

Anna Hägg tycker att tiden blir lite lång då hon inte kan läsa eller se på TV. Hon gillar heller inte att lyssna på radion. Plötsligt sätter hon upp handen och ropar hej. En besökare stannar upp och växlar ett par ord. Sedan kommer en flicka från gymnastiken och pratar bort ett par minuter och Anna ger åter prov på ett fantastiskt minne.

Anna Hägg, som vistats på Slomarps sjukhem de båda senare åren, har lärt känna både personal och många besökare väl, om inte annat så på rösten.

— På måndag fyller Johan här borta 95, berättar hon plötsligt, men att slå ihop födelsedagskalasen tänker de inte göra.

— De brukar sätta en flagga på frukostbrickan och så sjunger de när någon fyller år. Det gör de nog med mig också, säger den trivsamma 100-åringen innan vi skiljs.

Text och foto:
SVEN FRANSSON

Har den äran Simon Antonsson i Mjölby som fyller 80 år 12 september 1986

Alltsedan han flyttade till Mjölby för tio år sedan har Simon varit en av stans mest kända personligheter. Kändisskapet började redan 1959. Då skrevs den första tidningsartikeln om honom.

Har den äran!

— Cyklingen är orsaken, säger Simon och berättar om hur ett par journalister körde om honom på vägen till sommartorpet i Åsbo. De blev imponerade av Simons fart och stil, hejdade honom och bad om en intervju.

Bara shorts

Två år tidigare, 1957, hade Simon och hans hustru övertagit Leonardstorp i Åsbo. Sedan dess cyklar han regelbundet dit, numera minst ett par gånger i veckan mellan april och oktober. Många är de trafikanter som under årens lopp har häpnat över hans lätta klädsel — även om det regnar och blåser bär han sällan mer än kortbyxor.

— Förra året cyklade jag den sista turen i shorts 26 oktober, berättar han.

— Cyklingen är välgörande för både kropp och själ, anser Simon. Men det är inte huvudanledningen till att han trampar sig fram när han ska någonstans.

— Cykeln är ett förnämligt transportmedel, billigt och enkelt. Jag har ingen anledning att använda något annat, säger Simon som aldrig tagit körkort och nu ogärna sätter sig i en bil.

Självskrivne tomte

Kändisskapet bygger inte bara på rollen som Mjölbys egen stålfarfar. Sedan han lät sitt vita hår växa axellångt är han också ortens självskrivne tomtefar. Mjölbys affärsmän har i flera år lejt honom för den rollen vilket Simon inte har något emot. Han gillar att vara ungarnas favorit närhelst han visar sig på stan.

— Men tomtarna är från början små onskfulla väsen. Det var ju amerikanerna som uppfann en snäll jultomte från helgonet Sankt Nicolaus, tillägger han.

Att det är den amerikanska typen, den snälla alltså, som passar Simon bäst, bekräftade en turist från USA som en gång hälsade på i Åsbo. Simon skratrar åt minnet:

— Han fotograferade mig, han var alldeles tokig. "Den här bilden ska jag skicka till Hollywood", sa han. "De kommer och hämtar dig direkt."

Simon Antonsson är född i Motala men har under den största delen av livet bott i Linköping. Skolåren på Brittenborgskolan och Linnéskolan minns han med glädje och undanhåller inte att en stor del av betygen var stora A. Första jobbet var som springpojke vid en herrekiiperingsaffär i Linköping.

På trettioalet utbildade han sig till predikant i pingströrelsen men konflikter i rörelsen gjorde att han ändrade sina planer. Från 1941 fram till pensioneringen 1969 arbetade han på mobiliseringsavdelningen vid I 4.

I mitten av sjuttioalet beslöt sig Simon och hans fru Beda att flytta till Mjölby för att komma närmare sitt sommarparadis. Bara ett par dagar före flyttningen avled Simons hustru. Han flyttade ensam.

Andliga frågor har förblivit viktiga för Simon under hela hans liv.

— Men det andliga är inget man lämnar ut och det är lika viktigt att vara en bra världslig människa, betonar han.

När Simon berättar återkommer han ständigt till den stora livsglädje han känner.

— Jag är en mycket lycklig människa. Jag är utåtriktad och tycker att det är fantastiskt att alla känner igen mig. Det är en nådegåva att ha så många underbara vänner när man blir gammal.

BERIT JOHANSSON